

Trilogia d'escalada clàssica a Sant Llorenç del Munt i l'Obac

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac és prou conegut per la bellesa dels seus paisatges i pels vestigis històrics que hom hi pot visitar, tals com el monestir mil·lenari de Sant Llorenç del Munt, enclavat en el cim de la Mola, punt culminant d'aquest indret.

TEXT, FOTOGRAFIES I CROQUIS D'ALBERT I ÒSCAR MASÓ GARCIA

Prenent vistes a punt d'arribar

Les roques i parets conglomerades d'aquesta muntanya han esdevingut, al mateix temps, uns dels escenaris on es va gestar l'escalada a Catalunya. La proximitat de grans ciutats com Terrassa, Sabadell i Barcelona, i l'atractiu dels seus monòlits capritxosos varen ser uns dels focus d'atracció dels primers grimpairens catalans a finals del segle XVIII. Aquestes activitats tingueren un ressò sense precedents l'any 1911, quan un grup de socis de l'Avant (una de les entitats precursors de la UEC actual) i del Centre Excursionista de Terrassa ascendiren de manera "oficial" el Cavall Bernat de Sant Llorenç del Munt, envoltats d'un ressò mediàtic inusual a l'època.

Des dels orígens de l'escalada a casa nostra, Sant Llorenç del Munt i l'Obac ha anat rebent consecutivament les noves fornades d'escaladors, els quals amb les seves tècniques, ètiques i materials han anat creant nous itineraris en els monòlits i parets d'aquest emblemàtic massís, configurant-hi un mapa vertical molt divers i multicolor. Amb aquesta realitat us proposem tres vies d'escalada clàssica representatives de tres èpoques molt diferents entre si, resseguint línies eloqüents i envoltats de paisatges encisadors. Es tracta de vies clàssiques i, per tant, varen ser obertes des de baix a la recerca de la línia lògica, l'aresta, el replà o la fissura que indiquessin el camí a seguir.

Les tres vies duen a prop del cim de la Mola i cal destacar-ne l'atractiva Aresta dels Cavalls, que és la via més antiga perquè va ser oberta en plena Guerra Civil, evidentment sense expansions. La Punta d'en Serreta representa l'aparició del burí dels anys 60 del segle passat, el qual obrí les portes a l'assetjament de parets més arrogants. Finalment, la via Àngel Casanovas és la més actual i de concepció més moderna. Les dues primeres vies citades han

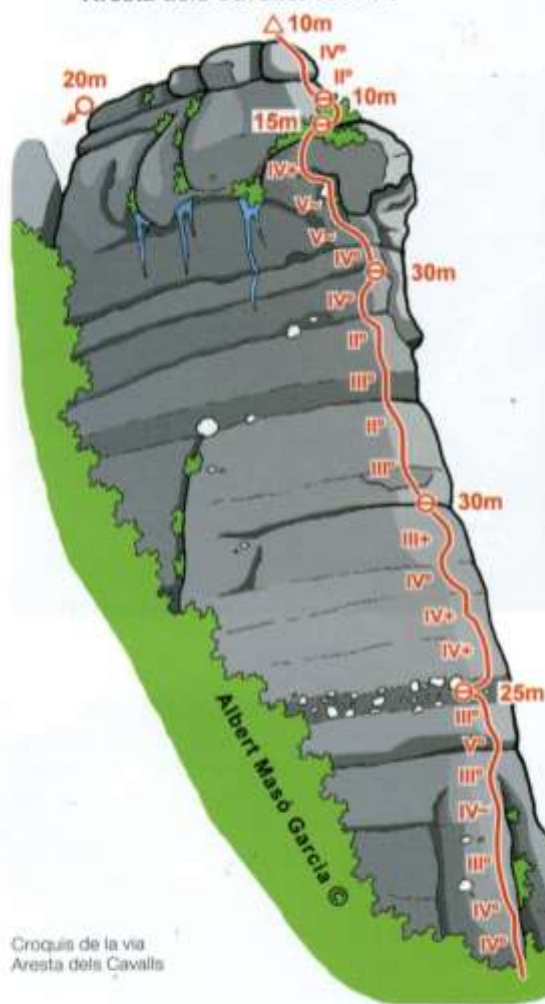
estat reequipades posteriorment i els seus traçats han variat respecte de les línies originals, així com la seva exposició i grau. En general es recomana, però, ser solvent amb el V° per ascendir les tres vies.

Per altra banda, cal ressaltar una peculiaritat del rocam de Sant Llorenç del Munt, i és que és més fràgil a la base de les vies i en canvi molt compacte i rugós a la part superior. Per aquest motiu s'aconsella verificar la solidesa dels punts de suport dubtosos per evitar en-surts, malgrat que tots tres itineraris es troben força equipats i sanejats, i no presenten gaires trams exposats. És de remarcar que les vies es troben dins del Parc Natural i per tant s'ha d'obrar amb el màxim respecte i cura amb el medi natural que les envolta.

Fitxa tècnica general **- Accés al peu de les vies:**

El massís de Sant Llorenç del Munt i l'Obac es troba al nord del Vallès Occidental. Per accedir a les vies cal anar a la urbanització Cavall Bernat del poble de Matadepera i localitzar el carrer de Boixaderes, del qual neix una pista de terra en bon estat que ens condueix a la masia de can Robert, la qual disposa d'un ampli aparcament senyalitzat a mà esquerra. A partir d'aquí cal caminar vers el conjunt de cases de can Pobla, seguint la mateixa pista que surt de can Robert en direcció nord. Podem agafar algunes drecceres que escurcen el recorregut. Aquest tram de menys de 2 km ens regala vistes frontals de la Punta d'en Serreta poc abans d'arribar a can Pobla. Llavors prenem un corriol sinuós i costerut que neix de la pista que du a les cases de can Pobla pel cantó oest. Vencem ràpidament un pendent dret i al cap de nombrosos revolts agafem un trencall que surt de pla a mà esquerra. Estem sota mateix de la punta

ROCA DELS CAVALLS (SUD)
Aresta dels Cavalls. 120m. V^o

Croquis de la via
Aresta dels Cavalls

Albert Masó ascendint el tercer llarg de l'Aresta dels Cavalls

d'en Serreta i seguim el corriol planerament fins a arribar a una cruïlla més avall de la qual hi ha una roca balmada i aplanada al cim, anomenada el Bolet de can Pobla. Des d'aquest punt tenim una visió completa de les tres vies i podem accedir-hi seguint aquestes indicacions:

Aresta dels Cavalls: cal seguir un corriol vers el nord, el qual neix en lleugera baixada i presenta algun flanqueig de roca. A través d'ell arribarem al peu de l'aresta al cap de poca estona.

Via Àngel Casanovas: des del Bolet de can Pobla es visualitza l'aresta del primer llarg. Agafem un camí que puja vers el nord-est i al cap de poc sortim cap a l'esquerra, travessant un alzinar espès, fins a arribar al peu de via.

Punta d'en Serreta: agafem el mateix camí de la via anterior, que puja vers el nord-est. Al cap de poc, agafem un corriol poc marcat a mà dreta que ens durà a peu de via.

A l'estiu cal evitar els dies més calorosos, i a l'hivern cal estar a l'aguait del vent a la part superior de les vies i tenir en compte que la meitat superior de la via Àngel Casanovas està a l'ombra fins a migdia.

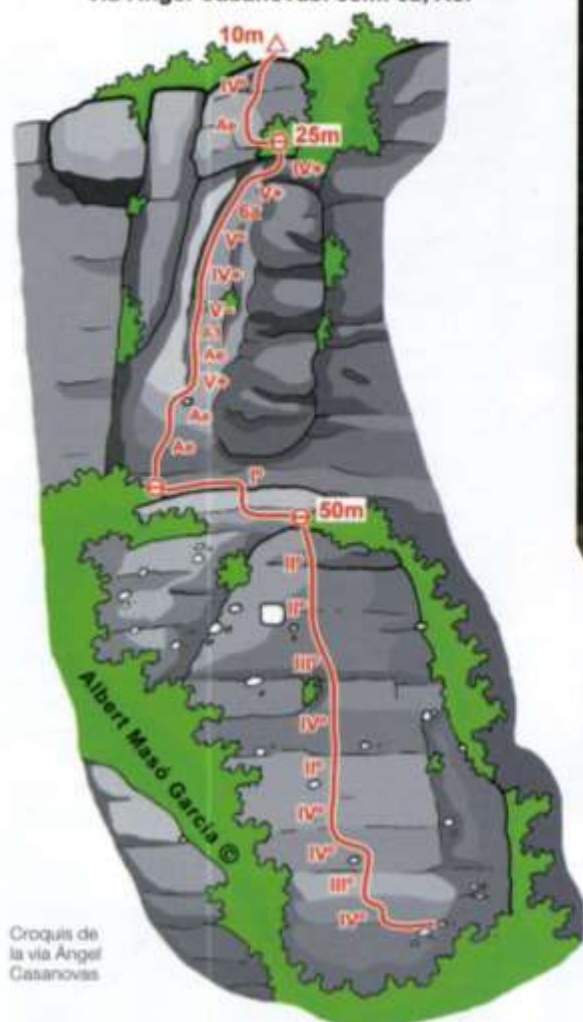
1. Fitxa tècnica de l'Aresta dels Cavalls

- **Indret:** Roca dels Cavalls.
- **Metres:** 120 metres.
- **Grau:** V^o, (V inf. obligat).
- **Oberta per:** Joan Rof, Miquel Carbonell i Santiago Sabatés, del CE Sabadell, a l'estil clàssic
- **Data:** 30 de maig de 1937.

- **Material a dur:** casc, cintes, bagues i camalot núm. 1 opcional. Via força equipada amb ancoratges, espits i algun burí.

- **Descripció:** via d'estètica inqüestionable malgrat que presenta una roca força delicada en general. Actualment està molt equipada, però cal informar-se del seu estat, ja que sovint hi ha hagut polèmica en aquest sentit. El primer llarg surt d'un diedre a mà esquerra i acaba en un desplomat. El segon llarg discorre per l'aresta vertical i aèria, i el tercer ens porta als peus del morro superior, que és superat pel quart llarg en un tram molt aeri de diedre, amb una llastra dubtosa que es recomana de no tocar. Després es fa reunió en una alzina, i per evitar frec de corda fem una nova reunió d'alzina al peu del ressalt final, curt i aeri.

PUNTA DELS CAVALLS (SUDEST) Via Àngel Casanovas. 85m. 6a, Ae.

Croquis de la via Àngel Casanovas

Arribada aèria de l'Albert Masó a la R2 de la via Àngel Casanovas

- **Descens:** cal caminar vers el nord fàcilment fins a una instal·lació de ràpel i rapelar 20 metres vers el coll. D'allà descendim caminant la dreta canal del vessant oest de l'agulla, amb una desgrimpada final de roca delicada, fins a arribar al camí que ens ha dut a peu de via.

2. Fitxa tècnica de la Via Àngel Casanovas

- **Indret:** Punta dels Cavalls.
- **Metres:** 85 metres.
- **Grau:** 6a, A1, Ae, (V inf. obligat).
- **Oberta per:** germans Albert i Òscar Masó García, a l'estil clàssic.
- **Data:** en 3 jornades, essent-ne l'última el 17 de setembre de 2011.
- **Material a dur:** casc, cintes, bagues, estreps, camalot núm.1, friend del 0,75 i cordinos pels pitons col·locats (opcionalment: algun pitó tipus "U" i universal). Via assegurada amb ancoratges i pitons.

- **Descripció:** via dedicada a Àngel Casanovas i Crespo, qui fou president del Centre Excursionista de Terrassa durant 14 anys, apassionat escalador, alpinista i fotògraf. La via presenta dues parts molt diferenciades: el primer llarg recorre una aresta de roca delicada de poca dificultat i

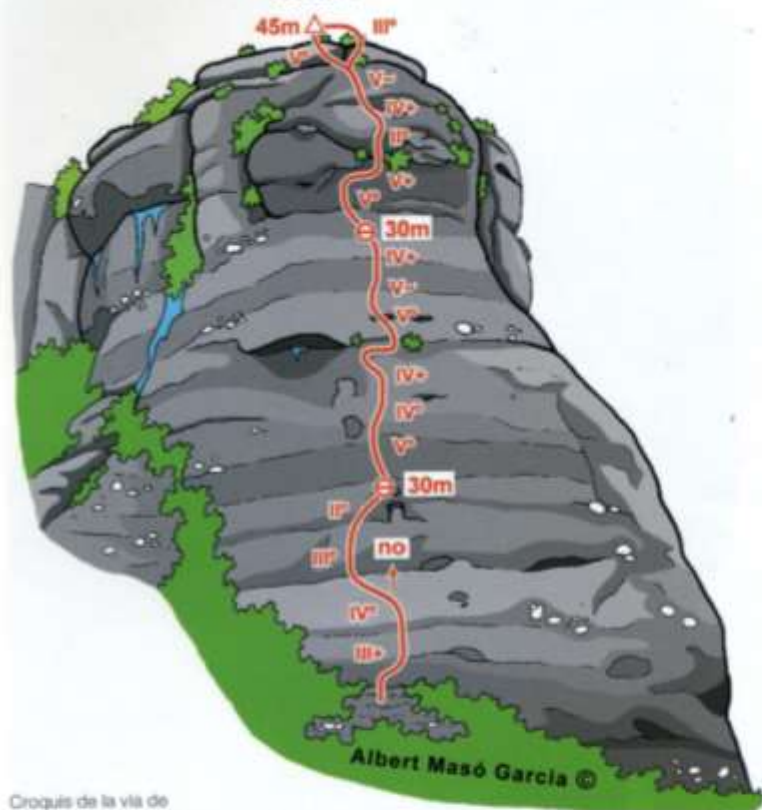
un xic exposada, fent reunió en una alzina. Llavors ens desplaçem als peus del mur superior (vessant sud-oest) per atacar un mur vertical en artificial, amb una sortida en lliure des d'un pas en A1 de pitons falcats, fins a assolir un diedre de roca excel·lent rematat amb un flanqueig aeri que du a la R2, efectuada en una gruixuda alzina. Hi ha moltes possibilitats de forçar en lliure. L'últim llarg és en artificial, molt aeri i curt, i du a la reunió cimbal. Via recomanable.

- **Descens:** caminem vers l'oest cap a una canal de bosc que ens situarà en un camí que ens durà, vers l'esquerra (est) al Bolet de can Pobra.

3. Fitxa tècnica de la Punta d'en Serreta

- **Indret:** Punta d'en Serreta.
- **Metres i grau:** 105 metres, V+ (V^o obligat)
- **Oberta per:** Carles Olivella, Josep Monistrol i Josep Girbau, del CE de Sabadell, a l'estil clàssic
- **Data:** 8 de setembre de 1963
- **Material a dur:** casc, cintes, bagues, friend del 0,75 i cordino gruixut per pont de roca (2n llarg). Opcionalment plaquetes de buri i un clau extra-plà per al 3r llarg. Via força equipada amb espits i burins. Reunions amb 2 espits.

PUNTA D'EN SERRETA
105m. V+

Croquis de la via de la Punta d'en Serreta

- **Descripció:** via dedicada a l'escalador sabadellenc Josep Nogués "Serreta", mort prematurament l'any 1963. Itinerari molt elegant i aeri. El reequipament posterior va adreçar la línia per fer-la en lliure, tot i que va ser oberta amb trams en artificial de burí i moltes ziga-zagues. A partir del tercer llarg la roca és excel·lent però la resta de la via presenta trams fràgils que requereixen atenció. Malgrat tot, és una via molt recomanable.

El primer llarg remunta el costat esquerre de la paret, sota d'un sostre situat a mitja paret. Anant per l'esquerra s'evita una entrada exposada a la R1. El segon llarg és molt sostingut i comença en una franja de roca delicada. Llavors un tram recte de roca millor du a un flanqueig fins un desplomat de V⁺ amb remuntada posterior molt vertical (pont de roca en forat), que per l'esquerra va millor. La segona reunió incorpora un museu de peces originals de l'obertura, que val la pena respectar. El tercer llarg presenta el pas més difícil de la via. Trobarem algun burí a l'esquerra, fins que flanquejarem a la dreta en tram semidesplomat. Pas de V⁺ (es pot "pitonar" en petita fissura per assegurar-lo millor). Un tram fàcil du a una placa molt compacta amb 3 espits que costen de veure. La via original seguia una diagonal a l'esquerra més fàcil. El desplomat final de V⁺ s'evita amb una canal fàcil a la dreta.

- **Descens:** caminem vers l'oest cap a una canal de bosc que ens situarà al camí que ens ha dut a peu de via.

Albert Masó iniciant l'elegant Punta d'en Serreta

Una "P" expansiva a la Punta d'en Serreta. Museu a l'aire lliure

Webgrafia

- Portal de ressenyes del massís de Sant Llorenç del Munt i l'Obac:
www.santflors.com
- Web oficial del Parc Natural:
www.parcs.diba.cat i accedir a "Els parcs" i finalment escollir "Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac".

Bibliografia

- *Llibre Sant Llorenç Pam a Pam*, Josep Barberà i Suqué. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona, 1979
- *Revista Desnivel*, núm. 174, juny de 2001. Article de Joan Armengol
- *Mapa Alpina de Sant Llorenç del Munt i l'Obac*, Edició de 2013 "Llorenç del Munt i l'Obac".